

sekvensen af et Fremskridt, og dem, der tager Fremskridtets Konsekvens, plejer man ikke at kalde reaktionære eller konservative, men at prise; her er nu taget Konsekvensen af et stort og glædeligt Fremskridt i vort Folk, nemlig det, at Alderssvækkelse først indtræder forholdsvis mindst 5 Aar senere end for en Menneskealder siden. Og naar man saa i denne Lovgivning har en human Overgangsbestemmelse, som forhindrer, at de, der allerede har Alderdomsunderstøttelse, kommer til at lide ved denne Overgang, og naar man endvidere har en Bestemmelse af lignende Art som de australske Stater, at under særlige Forhold kan vedkommende Kommunalbestyrelse med Indenrigsministerens Samtykke yde Aldersrente allerede fra 60 Aars Alderen, saa mener jeg, at man her har ydet, hvad der med Rette kan kræves, og naar saa Venstre sidste Aar har gennemført en Invalididentelov, som i allerhøjeste Grad vil bidrage til at hjælpe de Personer, hvis Svækkelse er indtraadt paa Grund af kronisk Sygdom allerede i en yngre Alder, i en Alder af 40, 50 op til 55 Aars Alderen, mener jeg i Virkeligheden, vi kan hævde, at hvad vi her foretager, hverken er en asocial, reaktionær eller arbejderfjendtlig Handling.

Det er jo heller ikke ukendt, at der findes Personer ogsaa i andre Partier, f. Eks. i det radikale Parti, som i saa Henseende ganske har delt Venstres Opfattelse og har givet Udtryk derfor. Jeg skal saaledes tillade mig her at anføre, at da vi sidst havde et saadant Lovforslag til Debat, afviste den daværende højtærede Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Rode, ganske vist Kravet om at gaa til 70 Aars Grænsen, men han afviste ikke Tanken om i det hele taget at gaa til en noget højere Aldersgrænse, end vi da havde, noget op i 60erne i alt Fald, under Forudsætning af, at vi fik Invalididenteloven gennemført. Naar man saa tillige som en yderligere supplerende og ventilerende Bestemmelse fastsætter, at da Invalididenteloven kun løber til 62 Aars Alderen, skal det være saaledes, at de gamle, som bliver Invalidi i Invalididentelovens Forstand og efter Invalidforsikringsrettens Skøn mellem 62 og 65 Aar, allerede i Løbet af de 3 Aar efter 62 Aars Alderen skal være fuldt berettigede til at faa Aldersrente efter 65 Aars Taksten, ja, saa mener jeg, at Danmark, som sagt, ikke blot ikke har begaaet en asocial, forkastelig Handling ved efter at have gennemført Invalididenteloven nu at hæve Aldersgrænsen til 65 Aar, men jeg mener, at vi samtidig har omgærdet denne Lov med

saa mange humane Overgangsbestemmelser, at man i videst mulige Omfang har sikret sig, at de, der har regnet med at faa deres Aldersrente allerede fra 60 Aars Alderen, ikke lider for store Skuffelser. Og ser vi blot nogle faa Aar ud i Fremtiden, og vedbliver den danske Befolknings Sundhedstilstand at være saa god som nu, saa tror jeg, man vil indrømme, at det i Virkeligheden vilde være meningsløst at regne med 60 Aars Alderen som Alderdommens Begyndelse. Heldigvis er det ikke saaledes, og jeg tror, at det Parti, der tager Konsekvensen heraf, ikke vil blive dømt hverken ud fra sociale eller fra konservative eller Fremskridts-Hensyn. Jeg mener, at her staar Venstre som det Parti, der tager Konsekvensen af et Fremskridt, et glædeligt Fremskridt i vort Land.

Allerede den sidste Gang, vi havde et Forslag om denne Sag til Behandling her i Tinget, blev der jo fra adskillige Sider rejst meget alvorlige økonomiske Betænkeligheder, og jeg forstaar saa udmærket godt disse Betænkeligheder. Jeg har Gang efter Gang tilladt mig at fremhæve — ogsaa naar jeg har haft den Ære at tale om disse Spørgsmaal ude i Landet — at det uklogeste, et Samfund kan gøre, som interesserer sig for en god social Lovgivning, er at spænde denne social Lovgivning ud over Samfundets økonomiske Bæreevne. Det fører meget let til, at den Slags sociale Love kun bliver Lovbestemmelser paa Papiret. Jeg tillader mig at tro, at naar der er gaaet nogle Aar, og man begynder at se Virkningen af de Bestemmelser, som blev truffet paa Konferencen i Washington, disse Henstillinger til Regeringerne om visse sociale Fremskridt, vil det — jeg skal aldeles ikke underkende Arbejdet der for at give Incitamentet i den rigtige Retning — vise sig, at der vil være Lande, som faktisk ud fra denne Stimulans har gennemført sociale Love, som aldrig vil blive andet end Love paa Papiret, fordi vedkommende Samfund aldeles ikke økonomisk set magter dem. Jeg skal ikke nævne bestemte Eksempler. Men skulde man ønske det, skal jeg gøre det i Udvalget, og jeg tør tro, at jeg da vil finde Tilslutning til, at det gaar og nytter ikke, at et Samfund driver sin sociale Lovgivning ud over Øjeblikkets økonomiske Bæreevne. Det har været Venstres store Styrke med Hensyn til social Lovgivning, at det altid har haft dette for Øje, ikke har taget den sociale Lovgivning en gros, i store Mundfulde, men har udviklet den ganske langsomt gennem Tiderne, saaledes at Samfundet økonomisk set har magtet det. Der